

АНДРЕЙ. Но защо да сждатъ послѣдни? И после, съ каква вѣра, въ този моментъ, човѣкъ приема причастие? Въ него вото лице нѣмаше капка кръвъ. И азъ съмъ убѣденъ, че ако въ същата минута го разстреляха или удареха толкова силно че той да умре, сигурно не си почувствалъ никаква болка, сигурно, толкова силно е билъ овладанъ отъ призрака на бѣсилката.

ПОПОВЪ. Но възтавашъ противъ убийството съ убийство. Къдѣ е логиката? Значи, всѣ пакъ, ти си билъ много младъ и избухливъ. Значи не си ималъ право.

АНДРЕЙ. Да, да... много бѣхъ младъ... Но методътъ ми бѣ лошъ, не защото е жестокъ, а нѣмаше никакво въздѣйствие. Кой разбра, тогава моята погнуса? Никой. А нея трѣбваше да разсератъ. Нея... Сега не бихъ постъпилъ така. Сега бихъ накаралъ хората да разсератъ ползата отъ всичко, което ще върша. Бихъ ги накаралъ сами да постъпятъ като мене и тогава вече е друго.

ПОПОВЪ. А знаешъ ли въ каквъ критически моментъ, за насъ, направи твоео "причастие"? Знаешъ ли, че ако не беше председателя, ние отново нехиче да пропаднеме?

АНДРЕЙ. Възможно е. Но до колкото разбирахъ, постъпихъ честно. А този "председател", нѣма единъ денъ отъ какъ съмъ пристигналъ и постоянно слушамъ за него. /изпитателно/ Що за благодѣтель е той?

ПОПОВЪ. Стига Андрей, ти се още много сѣрзашъ. Какво мислишъ да правишъ тука? /

/Влиза Елена/

АНДРЕЙ. Мисля да работя, ако намѣря работа.

ЕЛЕНА. /къмъ Поповъ/ Защо така питашъ? Нима той не е въ своя домъ? Андрей ще работи, Андрей ще вае.

ПОПОВЪ. И ти сѣрзашъ. Чакай... Азъ много бихъ искалъ Андрей, /съ копнеюща болка/ ти да останешъ тука... да зара-